Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Vidnesbyrdet, vi bære.

(Fra „Millennial Star.")

„Vinden blæser, hvorhen den vil, og Du hører dens Susen, men Du veed ikke, hvorfra den kommer, og hvor den gaaer hen; saaledes er det med Enhver, som er født af Aanden. (Joh. 3, 8.)

Saadant er den Hellig-Aands Vidnesbyrd til Mennesket. Ligesom Lyset i Østen om Morgenen gradviist lidt efter lidt tilkjendegiver Dagens Komme, saaledes tiltager ogsaa Guds Aands Lys i Hjertet hos enhver sand Hellig. Vi høre ham atter og atter bære Vidnesbyrd om Sandheden af Guds Værk, og Herrens Aand vidner hos os, at vi have aflagt det i Sandhed. Ligesom den milde Regn falder paa det fortørrede Land og gjengiver de bølgende Agre og Enge rundt omkring fornyet Liv, samt klæder Markerne med det friske Grønne, saaledes fornyer ogsaa Herrens Aand, der udgydes over os, Jesu Christi Vidnesbyrd hos os, og giver os et fornyet og urokkeligt Haab, hvilket er den Sti, som fører til den evige Frelse. Vi kunne ikke med Nøiagtighed angive Høiheden, Dybden og Storheden af Evangeliet, undtagen forsaavidt vi ville sige, at det omfatter Alt, — ligesaa lidt som vi nøiagtigt kunne gjøre Rede for den Kundskab, vi have om dets Troværdighed, thi det er nødvendigt, at vi skulle øve vor Tro paa Jesum Christum. Den Vantroe vil maaskee lade haant om de faa og simple Beviser, vi fremføre om Guds Værks guddommelige Oprindelse; men de Oprigtige af Hjertet forstaae, at der ere Vidnesbyrd og Beviser nok til enten at overbevise Menneskene om Sandheden eller til at fordømme dem. Dersom der ikke var givet os tilstrækkeligt Lys til vor Veiledning, vilde det være aabenbar Uretfærdighed af vor himmelske Fader at fordømme Nogen for det, han ikke kunde fatte. Men dersom vi ville søge efter saadanne Beviser, der skulde være ligesaa overbevisende og tydelige som mathematiske Opgaver, enten de vare oplyste af Guds Aand eller ikke, ville vi ynkelig

omkomme i vor Vantro. Naar vi desuagtet skulle komme til at sige, hvorledes vi vide, at Jesu Christi Evangelium er Sandhed, ville vi komme i Forlegenhed. Vi mene ikke med Hensyn til at bære vort høitidelige Vidnesbyrd om dets Sandhed, eller om at Jesus er Christus, thi dette kunne vi gjøre med en fuldkommen Overbeviisning og fast Fortrøstning, men vi mene i Henseende til at gjøre det paa en saa logisk og bestemt Maade, at de Gjenstridige, Ugudelige og Vantroe ikke skulde kunne undgaae at blive beskjæmmede og overbeviste. Til at gjennembryde de Skranker, som ere opstillede hos dem paa Grund af deres Forfædres Traditioner og Vedtægter og deres egne Vaner, udfordres der en langt større Magt end den, som findes i det menneskelige Sprog og i Menneskenes Kundskaber. I Apostlernes Dage kunde man see kraftige Mirakler udførte, og de, som vare Vidner dertil, tvivlede ikke et eneste Øieblik om disse Underes Virkelighed, men paa Grund af den Magt, Mørket og Synden havde over dem, vare de saa gjenstridige, at de ikke vilde erkjende, at de bleve udførte formedelst en guddommelig Kraft. Simon saae, at Petrus meddeelte den Hellig-Aand til Mange formedelst Haandspaalæggelse, og hørte dem tale i fremmede Tungemaal og prise Gud; men hæns Vantro var saa stor og det Mørke, der omtaagede hans Sind, saa tykt, at han tilbød Apostelen Penge for at give ham Magt til det samme. Nu kunne vi ikke for et Øieblik antage, at Simon var aldeles ubekjendt med Evangeliets Grundsætninger og Guds Aands Egenskaber, da han var bleven opdragen iblandt sine Brødre og havde hørt Jesu Disciple prædike for Folket. Alligevel troede han, at det var Petri store Dygtighed og Kunstfærdighed, som satte ham istand til at meddele dem den Hellig-Aand, paa hvilke han lagde sine Hænder.

Den samme Vantro existerer endnu iblandt visse Klasser i Samfundet; pharisæisk Hykleri og Skinhellighed er nu som dengang blot den Dragt, under hvilken der skjules den største Vantro og de grøveste Laster. Vi kunne ikke i noget menneskeligt Sprog nøiagtigen beskrive Maaden, hvorpaa vi modtage den Hellig-Aand, og som en Følge deraf blive vi udskregne som Bedragere. Modtagelsen af den Hellig-Aand beroer om muligt mere paa Modtagerens Tro og hans Hensigters Reenhed end paa dem, der ere Redskaber til at meddele den. Vi kunne ikke bestemt paavise dens Virkninger paa vort Væsen, uden forsaavidt, at den giver Enhver, som er saa lykkelig at modtage den, en uudsigelig Fred, Glæde, og Tilfredshed. Vi kunne ikke forstaae Guds Hensigter uden hans Aand, „thi Ingen fattter, hvad der hører Gud til, uden ved hans Aand." Det Evangelium, som prædikes i vore Dage, er ikke nogen nyopfunden Troesbekjendelse, der er bleven indført for at bedrage Menneskene og stjæle deres Sjæle, men det lærer os, ai vi nu ligesom i gamle Dage maa stride fremad „i Haab om det evige Liv, hvilket Gud, der ikke kan lyve, har lovet sine Børn, førend Verdens Grundvold blev lagt." Da de Lærdomspunkter, vi fremsætte, altsaa ere de samme, som dem, der fremsattes af Guds Ords Forkyndere i forrige Tider, og derfor, om de ere sande, ethvert menneskeligt Væsens tilkommende og evige Velfærd afhænger af deres Iagttagelse, hvor saare nødvendigt er det derfor ikke, at man skulde foretage en nøiagtig Undersøgelse, og hvor omhyggelige burde vi ikke være for at ikke en taabelig Stolthed og indgroede Fordomme skulde berøve os den evige Salighed.

Vi betragte maaskee Evangeliet i et andet Lys og fra et andet Standpunkt, end Mange gjøre. Vi troe, at det vil

vise sig at være enten „en Livslugt til Livet for dem, der troe og adlyde det, eller en Dødslugt til Døden for dem, som forkaste det — enten et Middel til Ophøielse og evig Salighed, eller til Fordømmelse, Elendighed og Fordærvelse, dersom vi forkaste det. Det kan ikke være nogen Tvivl underkastet, at det jo maa blive en af Delene for os; thi er Evangeliet Sandhed, og vi forkaste det, kunne vi ikke have nogetsomhelst Haab, medmindre vi hurtigt omvende os med det faste Forsæt at ville tjene Gud. Vi maae være virksomme Deeltagere i de Kampe, som Guds Rige maa udholde mod Mørkets Magter, dersom vi nogensinde ønske at faae Deel i de Velsignelser, der følge af dets Seir. Ingen kan nogensinde vente at faae en Løn, som han aldrig har fortjent. Den Sti, vi bør følge, er bleven udpeget for os af Guds Tjenere og formedelst Aandens Paamindelser, og vi ere blevne tilraadede at vandre paa den; men vi ere ikke lovede nogen Belønning, dersom vi svigte Sandhedens Sag, fordi Veien er knudbret og fuld af Torne. Derimod er der forjættet os ufatteerlige Velsignelser, saafremt vi forblive trofaste i vore Pagter og mod den Sag, vi have hengivet os til.

Men først ville vi overveie, om vi have en udødelig Sjæl, da det beroer paa dette Spørgsmaals Besvarelse, om den er værd at frelse eller ikke. For os at troe, at der ikke er noget Liv efter dette, vilde være høist skrækkeligt. En saadan Tro vilde tilintetgjøre Øiemedet med vor Tilværelse og vor Tilfredshed i dette Liv, ligesom den ogsaa vilde svække vor Kraft og Udholdenhed til det Gode. Vi have Væsener omkring os, der ere os unsigelig kjære og dyrebare, hvilke ere afhængige af os med Hensyn til deres Ophold, Veiledning og Frelse. Vi elske dem ligesom vor Øiesteen, som en Fortsættelse af vor egen Tilværelse eller som vort eget Jeg. Vi søge at fjærne enhver Fare, Sorg og Bekymring, der truer dem. Men vi vilde dog langt hellere see dem ynkelig omkomme i dette Liv, naar de gik bort med Haab om evig Salighed, end vi kun for et Øieblik vilde give Rum for en eneste falsk Forestilling, der kunde have nogen skadelig Indflydelse paa deres evige Vel. Vor nærværende og tilkommende Lyksalighed bliver storligen forhøiet ved deres Selskab, ligesom den beroer paa de Forbindelser, vi saaledes have knyttet og de Følelser af Kjærlighed og Hengivenhed, vi bestræbe os for at udvikle hos os i denne vor Tilværelse. Nu ere vi villige til med Taalmodighed at underkaste os Skilsmissen, ikke fordi den forøger vor nærværende Lyksalighed, men fordi vi ved vor Hengivenhed i Guds Villie opfylde vor Pligt mod os selv, mod dem, som have forladt os, og med Gud, medens vi paa samme Tid berede en Arv til os selv og dem i vor Faders evige Boliger. Skal nu alt det Tilkommende, som vi have hentydet til, pludseligen opryktes, og skal Mørke, Elendighed og Fortvivlelse komme til at herske over hele Skabningen istedetfor den celestiale Herlighed, som vi havde haabet, skulde blive Guds Helliges Lod? Nei, Sjælen er udødelig og vil have en evig Tilværelse, og den, der er trofast, kan udbryde: „Salige og hellige ere de, som have Deel i den første Opstandelse; over dem har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Christi Præster.“ (Aab. 20, 6.) Dersom vi ere trofaste, skulle vi møde dem, som vi elske, i vor Faders Boliger, hvor der ere Skatte, „som Møl og Rust ikke kunne fortære, og hvor Tyve ikke kunne bryde ind og stjæle.“ Naar vi tænke paa dette, føle vi os tilskyndede til at udbryde med den gamle Apostel: „Hvad er Mennesket, efterdi Du kommer det ihu? eller Menne-

stets Søn, efterdi Du agter paa ham? Du gjorde ham et Lidet ringere end Englene; med Ære og Hæder kronede Du ham, og satte ham over dine Hænders Gjerninger." (Hebr. 2, 6. 7.) Hvad ere vi Andet end stakkels, svage Orme i Støvet, at han skulde opoffre sin Søn — han, som altid havde været trofast og aldrig gjorde sig skyldig i nogen Synd — for at tilveiebringe Naade og Frelse for os faldne Skabninger!

Hvorledes kunne vi undflye Guds Nærværelse? Psalmisten udtrykker sig meget smukt derom, idet han siger: „Hvor skal jeg gaae fra din Aand, og hvor skal jeg flye fra dit Ansigt? Dersom jeg farer op til Himmelen, da er Du der, og reder jeg min Seng i Helvede, see, da er Du der. Vilde jeg tage Morgenrødens Vinger, og vilde jeg boe ved det yderste Hav, saa skulde ogsaa der din Haand føre mig, og din høire Haand holde mig fast." (Psal. 139, 7—10.) Dersom vi altsaa ikke kunne undflye fra hans Nærværelse, hvorledes skulle vi da kunne undgaae hans Straf for vore Synder og Overtrædelser, da endog Helvede maa opgive dets Offre? Vi kunne her i det korte Jordliv, som er forundt det stakkels, vildfarende Menneske, søge efter denne Verdens Berømmelse, Ære og Anseelse; men om vi nyde deres Agtelse og Beundring, der ligesom vi ere skabte af Støv, hvad kan det være i Sammenligning med Overbeviisningen om, at vi have Guds Bifald, og at han vil belønne vor Trofasthed.

Da vi antage det for givet, at ethvert fornuftigt Menneske troer paa vor guddommelige Oprindelse og Sjælens Udødelighed, ville vi ikke fremkomme med noget Beviis i saa Henseende, men fortsætte det Emne, vi havde foresat os at skrive om. Dog mene vi derfor ikke, at vore Betragtninger over Evangeliet ere bundne inden visse Grændser, thi det er ligesaa omfattende som Sandheden og ligesaa rigt paa skjønne Billeder som den blaa Himmelhvælving med dens klart funklende Stjerner. Det er Sandheden, vi søge, og den ville vi fremstille for vore Brødre og Søstre, ligesom vi ogsaa til vor egen og Andres Nytte ville bestræbe os for at plukke de smukkeste og meest udvalgte Blomster, hvorsomhelst vi kunne finde Sandhed, og hvor vi kunne trænge ind i den. Vi ønske at have Guds Aand til at veilede os for at komme i Besiddelse af den, og vi kunne i Sandhed aldrig faae en sikkrere og mere ufeilbarlig Veileder. Ligeledes ville vi tage de Aabenbaringer, der ere blevne givne Guds Børn om hans Villie formedelst det hellige Præstedømme. Det er formedelst hans Aands Bistand, vi ville søge at udvikle de hellige Skrifter. Vi ville ikke bede om at faae see Mirakler, at faae Vandet til at afskille sig ved vort Komme, faae Ravne til at bringe os Føde, bringe Ilden til at dæmpe sin Kraft, stoppe Løvers Mund eller faae de Døde til at opreises til nyt Liv; men vi ville søge at faae Vidnesbyrd ved den „stille Røst," som sagte hvisker til Enhver, der er oprigtig af Hjertet, og som i Ydmyghed vil bede Faderen om at blive overbeviist om Sandheden formedelst hans Aand.

Naar Menneskene tale om deres Hellighed og dybe Ærbødighed for den sande Gudsdyrkelse, ledes vi til at haabe, at de ville gjøre de nødvendige Skridt for paa en Maade, som tilintetgjør enhver Tvivl, at overbevise sig om, at de ere paa den rette Sti, som fører fremad til evig Salighed og Ophøielse. Han, „der talte som aldrig noget Menneske har talet," har sagt, at „dersom Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham." (Joh. 14, 23.) Hvo kunne bære Vidnesbyrd om, at det

Værk, som Gud har grundlagt, nu er paa Jorden? Kun de, som have Aandens Vidnesbyrd. Af Alle, der leve paa hele Jordens Overflade, kunne de alene sige, at de vide, at de ere paa den rette Sti, den nemlig, paa hvilken de engang atter ville komme tilbage til vor himmelske Faders Nærværelse.

Men hvorledes kunne vi saa bestemt og dristigt bære Vidnesbyrd om det, der hører Gud til? Ikke formedelst vor egen Kraft, — ikke formedelst menneskelig Lærdom, som vi have erhvervet os paa Universiteter og Seminarier, thi „Evangeliet overgaaer al Forstand," og kan ikke fattes, prædikes eller skrives uden formedelst Guds Aand. Hvad for Noget! Kunne vi ikke sidde i vort Studeerværelse og netop skrive det, som vi ansee for passende? Nei! Dersom det er Eders Hensigt at skrive om Saliggjørelsens Grundsætninger, uden at anraabe Gud, vor Skaber, om hans Aands Bistand og Veiledning, kunne I ikke gjøre det. I kunne danne smukke Sætninger efter Gramatikens Regler, — I kunne holde velklingende Taler, der ere indrettede efter alle Talekunstens Regler, eller Ordene kunne flyde fra Eders Pen i de meest begeistrede og tiltalende Udtryk, men de ville falde magtesløse paa Eders Tilhøreres eller Læseres Forstand og Hjerter. De ere ikke ledsagede af den usynlige og gjennemtrængende Magt, der gaaer fra Hjerte til Hjerte. Vi have selv lyttet til smukke Taler. Vi have i Verden hørt glimrende og logiske Sætninger, ordnede i en rigtig Følgerække efter alle Veltalenhedens Regler, flyde fra Talerens Læber, men medens vi have beundret hans Dygtighed, ere vore Hjerter forblevne uberørte. Derimod have vi hørt Beboerne af Amerikas vestlige Skove holde Taler, der have været fulde af naturlig Skjønhed og Fynd, som en Følge af Talerens Overbeviisning om Sandheden, af hvad han har sagt, og disse Foredrag have uagtet deres Mangel paa Ziirlighed henrevet Tilhørerne. Hvad kan være Aarsagen til denne forskjellige Indflydelse? Sandhedens indre Kraft og Aandens Vidnesbyrd.

Naar man derfor gjør os det Spørgsmaal, hvorledes vi vide, at Evangeliet er Sandhed, saa kunne vi ikke besvare det saaledes, at det kan fattes af En, som aldrig har været i Besiddelse af Guds Aand. Sproget er altfor fattigt til, at vi kunne udtrykke os i saa Henseende. Vi vide, at det er absolut nødvendigt for os at modtage den Hellig-Aand, for at vi kunne blive frelste. Johannes sagde: „Jeg døber Eder vel med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe Eder med den Hellig-Aand og Ild." (Math. 3, 11.) Der blev sagt til Timotheus: „Forsøm ikke den Naadegave, der er i Dig, hvilken er Dig given ved Propheti under Haandspaalæggelse af de Ældste." (1 Tim. 4, 14.) Der er ikke blevet lovet os, at vi skulle faae Kundskab om Sandheden af Evangeliet, forend vi have annammet den Hellig-Aand. Frelseren siger: „Men I skulle annamme den Hellig-Aands Kraft, som skal komme over Eder, og I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem og i det ganske Judæa, og i Samaria, og indtil Jordens Ender." (Ap. Gj. 1, 8.) Dette er den herlige Forjættelse, som enhver af os skulde stræbe at komme i Besiddelse af, — ikke fordi Alle ville blive kaldte til at bære Vidnesbyrd for Hedningerne om dette Værks Sandhed, men for at vi selv kunde vide, at vi ere Troende, og for at vi kunde forblive trofaste i Sandheden.

Ligesom Morgenduggen, der falder paa Jorden, giver Plantevæxten nyt Liv, saaledes opliver ogsaa Herrens Aand vort Haab og bringer os til at istemme vore

Lovsange og blande dem med de himmelske Hærskarers. Det er med den ligesom med Vinden; vi vide ikke, „hvorfra den kommer, og hvor den farer hen,“ men vi føle dens heldbringende Indflydelse og anerkjende dens Magt, og vi føle dyb Ærefrygt for vor Saligheds Gud. Vi see Skabelsen rundt omkring os, vi betragte det Landskab, der omgiver os med dets mangfoldige og afvexlende Naturscener — fra Foraarets friske Grønne indtil det sildige Efteraars henvisnende Blade, hvilket Alt ligesom taler om Forsynets Almagt og kjærlige Omhu. Om Vinteren see vi Markerne iklædte deres hvide Dragt, Planteriget er henvisnet og Naturen synes ligesom uddød, og dog vide vi, at der alligevel er Liv, som atter vil fremblomstre ved det tilbagevendende Foraar; Træerne ville atter udskyde deres Knopper, Blomsterne udfolde sig og opfylde Luften med deres duftende Vellugt. Saaledes skal ogsaa Mennesket opstaae af Graven til et nyt og uforkrænkeligt Liv, naar Erkeengelens Basun kommer til at lyde over hele Skabelsen. Aanden bærer Vidnesbyrd om denne Gjenopreisning til nyt Liv, og hvor frydefuldt er det ikke, naar Evangeliets himmelske Sandheder rører vore Hjerter og opfylder os med en Glæde, Fred og Lyksalighed, som kun den kan fatte, der selv har nydt de samme Velsignelser.

Vor himmelske Fader har aldrig havt til Hensigt at ville berøve Hjertet dets naturlige Følelser og ungdommelige Bøielighed. Han giver os derimod sin Aand, for at den kan blive for os som „en levende Vandkilde, der udvælder til evigt Liv,“ og bevirker, at alle Adams trofaste Sønner og Døttre kunne nyde en stedsevarende barnlig Uskyldighed og Lyksalighed. Han vil vel inspirere Digteren til at stemme sin Lyre, dog ikke for at lovprise det, der tilhører det lavere Liv, eller denne Verdens forgjængelige Glæder og flygtige Herlighed, som vi see rundt omkring os, men det, som forædler og ophøier, og som vil vedvare gjennem al Evighed. Det er hans Villie, at vi skulle betragte hans mægtige Værk i Naturen, skildre hans underfulde Gjerninger, istemme hans Priis og fryde os i den Frelse, han har beredt for os, saa at ethvert Pulsslag kunde blive ligesom en Lovsang til at ophøie hans hellige Navn. Han vil ikke, at Indbildningskraften skal indskrænkes inden visse snævre Grændser, men at den skal kunne vanke frit omkring og opfatte enhver Sandhed, som findes i Tilværelsen. Naar den ægte Videnskabelighed bliver renset for al Spidsfindighed og luttret formedelst den Alt gjennemtrængende Aand, da vil den tjene til at forædle og velsigne Menneskene og sætte dem istand til at søge efter og opspore alle sande Principer gjennem alle Guds uendelige Skabelser.

Hvad for Noget? Hører Digtekunst og Videnskabelighed til Evangeliet? Ja, hvorfor ikke? Er ikke Digtekunsten det Sprog, der er det samme for Sjælen, som Videnskabelighed er med Hensyn til virkelige Kjendsgjerninger? Vil ikke Sjælen, naar den er paavirket af Aanden, udtrykke sine Følelser? Er ikke Videnskaben renset og hellig, naar den forstaaes af en Guds Mand? „Morgenstjernerne sang tilsammen, og alle Guds Børn jublede af Glæde,“ og skulle nu Menneskene, som ere skabte med alle de Egenskaber, Evner, Forhaabninger, Attraaer og Ønsker, der tilhøre Guddommen, blive berøvede disse Kilder til Lyksalighed? Vil ikke den Aand, vi have omtalt, bringe Alt, hvad der rører sig i Menneskets Bryst, til at gjenlyde i Lov og Priis til Gud? O, hvor magtesløst er ikke Spro-

get til at udtrykke de Følelser, der røre sig i Sjælen! Hvor svag er ikke Forstanden, og hvor afmægtigt er ikke det stakkels dødelige Menneske.

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 72.)

Vi have seet, at den Religion, som nu er Gjenstanden for vore Undersøgelser, tilskriver Gud en Saliggjørelsesplan, med hvilken hele Naturen staaer i en fuldkommen Harmoni, ligesom den viser sig at være Aarsagen til alt Lys, al Sandhed og er Betingelsen for Fremadstriden til Kundskab og Magt, medens den paa den anden Side viser os, hvorledes Lysets og Sandhedens Grundsætninger virke i Overeensstemmelse med Naturens evige Love og ansporer Fornuftvæsenerne til stedse at stride fremad, og saaledes er der i selve „Mormonismen" et klart og umiskjendeligt Vidnesbyrd om, at den bærer Præget af Guds uendelige Viisdom.

Vi kunne skue, hvorsomhelst vi ville ud i det umaadelige Himmelrum, saa ville vi finde, at den Orden, som hersker med Hensyn til de utallige Planeter, har en nøiagtig Lighed med den patriarkalske Regjeringsform, ifølge hvilken Familier eller Verdener blive regjerede af et Overhoved, ligesom dette tilligemed en Mængde andre i samme Stilling atter blive regjerede af en endnu høiere Magt. Vi see den samme Orden i Universet, idet flere eensartede Planeter modtage deres Lys og Liv fra en større Klode, som atter tilligemed flere andre af samme Slags bevæge sig omkring et herligere og endnu mere omfattende Himmellegeme, medens alle disse tilsammentagne igjen aflægge deres Baner omkring et endnu større Centrallegeme. Dersom Overeensstemmelse med Naturen er noget Kjendetegn paa Guddommelighed, da findes denne Overeensstemmelse i „Mormonismen."

Lad den oprigtige, videnskabelige Forsker besvare sig dette Spørgsmaal: „Dersom der existerer en saa herlig Organisation i Naturen med Hensyn til Materien, hvorfor da ikke ogsaa med Hensyn til Menneskets aandelige Væsen? Eller har Herren alene draget Omsorg for de ringere Elementer i Naturen, medens han har overladt Myriader af Fornuftvæsener, der saavel ifølge Fornuftens Slutninger som efter det, „Mormonismen" lærer, opfylder de utallige Verdener i Himmelrummet? Hvad kan være herligere at betragte, og hvad kan være et mere slaaende Beviis paa Sandheden, end Overbeviisningen om, at baade „Materie og Aand" eller Menneskene og de Verdener, de beboe, have faaet deres Tilværelse og regjeres paa een og samme Maade.

„Mormonismens" Paastand om, at Alt, hvad der opfylder Universet, er af den samme Beskaffenhed og har den samme Oprindelse som Jorden, og det, der er paa den, er stadfæstet ved videnskabelige Kjendsgjerninger, som vise, at der gives forskjellige Solsystemer med deres

Sole, Maaner, Planeter, Luftkredse, Sne, ved Polerne, Sommer og Vinter, Dag og Nat, just ligesom det er Tilfældet med vor Jord, medens den Kjendsgjerning, at der paa den store Centralklode i ethvert System ikke er Afvexling af Dag og Nat, men at den er en Verden uden noget Mørke — er kun et nyt talende Beviis for, at Menneskeslægten skal stige opad til høiere og herligere Kloder, hvor Alt straaler i Lys i et passende Forhold til det Lys, som er i Sjælen.

Forsaavidt os angaaer som Mænd og Qvinder, er der forelagt os en Plan til en evig Fremadskriden inden vore Evners og Kræfters Omraade — en Plan, som ikke berøver os vor Handlefrihed, og hvilken derfor i sig selv bærer Præget af Guds uendelige Viisdom, der viser sig i alle hans Gjerninger.

Vi have søgt at vise, at „Mormonismens“ Plan er herlig og ophøiet, og som et yderligere Beviis herfor ville vi henvise til den uendelige Udstrækning og naturlige Simpelhed af den Regjeringsform, som vi tilskrive Guddommen — en Plan efter hvilken utallige Verdener og enkelte Familier regjeres paa een og samme Maade — en Plan, der ikke alene er stikket til at opfylde en Regjeringsforms Hensigter, men ogsaa til at udsprede Jehovahs Aand og Villie gjennem de udstrakte Riger i Rummet; thi ifølge den patriarkalske Organisation kan Aabenbaring, Sandhed, Kundskab og Lys, enhver ædel Følelse og ethvert Trin paa Fremadskridningens Bane blive meddeelt fra den ene Verden til den anden ifølge den patriarkalske Organisation, og det evindelig. Dersom Storhed og Fuldendthed ere Kjendetegn paa Guddommelighed, saa findes de visselig her.

Vi kunne i Sandhed sige, at „Mormonismen“ bærer Vidnesbyrd i sig selv om, at den har sin Oprindelse fra en retfærdig Gud, da den fremstiller Evigheden paa en saadan Maade, at det har praktisk Indflydelse paa dette Liv, idet den gjør Menneskenes tilkommende Skjæbne afhængig af et retfærdigt Liv her paa Jorden, og ansporer dem saaledes til at beflitte sig paa det Gode.

Vi have sagt, at „Mormonismen“ er egnet til at befæste de Baand, der sammenknytte Familierne, og indgyde den meest trofaste og helligste indbyrdes Kjærlighed der. Beviset for, at det er saaledes, er her: Vi kunne spørge vore Læsere eller hvemsomhelst, om der findes noget Læresystem, der i den Grad kan vække og nære den indbyrdes Hengivenhed i Familierne og det ene Menneskes Agtelse for det andet — som Læren om vor evige Tilværelse med alle vore Evner og Tilbøieligheder, hvilke danne Grundvolden for hele vor tilkommende Lyksalighed.

Hvo kan sige, at de Grundsætninger, som „Mormonismen“ fremstiller om Menneskets evige Ophøielse, der er saa aldeles afhængig af dets Levnet i denne Tilværelse, ikke bidrage til at gjøre Mennesket tilfreds med dette Liv og ere egnede til at vise os Skaberens vise Foranstaltninger i at sætte os i denne Prøvestand, og saaledes ogsaa leder os til at love og prise Gud?

Til den korte Fremstilling, vi have gjort, ville vi endnu tilføie, at dersom Overeensstemmelse med Naturens Love — dersom en uendelig Bestemmelse — dersom Tilskyndelse til det Gode — dersom det, at bidrage til Menneskets indre Fred, og dersom Guds Forherligelse er Kjendetegn paa Guddommelighed, da er „Mormonismen“ guddommelig.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Det har været en gammel Skik iblandt de Christne ved Aarsskiftet at ønske hverandre et glædeligt Nytaar; ogsaa vi føle ikke til at afvige fra denne ældgamle Brug, men vi ønske vore Læsere og Velyndere af ganske Hjerte et glædeligt Nytaar, og ønske, at Held og Velsignelse maa vorde dem til Deel, som kjæmpe for Sandhedens Sag, for Jesu Christi Kirke, for Guds Rige, for Ret og Retfærdighed paa Jorden.

Vi sige til de Sidste-Dages Hellige, at dersom de benytte det nye Aar paa den rette Maade, dersom de leve efter Guds Bud og Forskrifter og efter de Raad og Formaninger, der gives dem Tid efter anden, da vil det blive et glædeligt Aar for dem; Herren vil velsigne dem i deres Bestræbelser, og deres Hjerte og Sind vil vorde opladte til at annamme mere af det Lys og af den Kundskab, som er skikket til at udvide deres Begreber, styrke dem i deres Forsætter til det Gode og gjøre dem standhaftigere i deres Pagter som Guds Børn og Arvinger til det Rige, som skal bestaae evindelig.

Menneskene ønske sædvanlig at vide, hvad Fremtiden indebærer i sit Skjød; alligevel, dersom man vil henvise dem til Prophetierne i den Hellige Skrift, der klart og tydeligt skildre, hvad der skal skee lige indtil Verdens Ende, troe de dog ikke den bogstavelige Opfyldelse af disse Forudsigelser, men bortraisonnere dem og trøste sig med, at det kun er aandelige Billeder, et Slags Fata Morgana uden Virkelighed. Paa denne Maade bedrog Slægten sig i Noe Dage og omkom formedelst deres Vantro, og saaledes som det skete i Noe Dage skal det skee ved Menneskens Søns Tilkommelse; altsaa i den Slægt, som vi nu leve, skulle Mange omkomme formedelst Vantro mod det Budskab, som bringes dem af de Tjenere, Herren i disse Dage har valgt til at forkynde sin Villie, advare Menneskene for de tilkommende Straffedomme og raade dem til at undslye samme ved at adlyde det Evangelium, som byder Omvendelse, Tro og Daab til Syndernes Forladelse. Dog findes der dem, der ere ydmyge og retskafne nok til at undersøge det frelsende Budskab og adlyde samme; og dersom de vedblive trofast at bevare, hvad de have annammet, ville de en Dag finde, at de ikke skulle vorde beskjæmmede, men at Herren er mægtig til at bevare dem igjennem alle Trængsler, at udfrie dem af deres Fjenders Hænder og opholde dem, indtil Seiren er vunden. De have Intet at frygte saalænge de gjøre Ret, thi Herrens hellige Aand vil tilhviske dem Trøst og Beroligelse under alle Begivenheder og Omvexlinger, og skjænke dem den Overbeviisning, at de have en Fader og Gud i Himmelen, der er mægtig til at opfylde alle sine Forjættelser, og at han tilsidst vil belønne de Standhaftige, som have været troe paa Prøvelsens Dag, taalmodige i Fristelser og Lidelser, Forfølgelser og Trængsler for Christi Navns Skyld — dem, som have forsaget Verden og dens Herligheder og ere gangne ud fra Babylon, der modnes til Ødelæggelsens Dag. Disse, som Herren kalder sine Udvalgte, vil han anerkjende for Sine, naar han kommer i sin Herlighed for at regjere over sit Rige

paa Jorden. „De ere dem, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte. Thi hvilke han forud kjendte, dem har han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Sons Billede. Men hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem haver han og retfærdiggjort, men hvilke han retfærdiggjorde, dem haver han og herliggjort.“ Hvad skulle vi da hertil sige? Er Gud for os, hvo kan da være imod os?

Vore Emigranter naaede Saltsøstaden den 8de November.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 18de October 1865.

Præsident Brigham Young, jun.

Kjære Søn! Det sidste Brev, jeg har modtaget fra Broder Wells og Dig, var dateret den 5te August og skrevet af Dig ved din Tilbagekomst fra Fastlandet. De Breve, Du har skrevet paa dine Reiser om de Mærkværdigheder, Du har seet, have været meget interessante for mig og Familie. Mit sidste Brev til Dem var dateret den 22de August. Siden den Tid har jeg næsten bestandig været ude og reist, hvorfor jeg har maattet opsætte med at skrive indtil nu. Siden jeg skrev til Dig, har jeg i Selskab med Broder Heber, flere af de Tolv og nogle andre Ældster besøgt Tooele-Dalen, hvor vi traf sammen med de Hellige i E. T. City, og holdt Forsamlinger for de Hellige i to Dage i Tooele-Staden. Den 14de September forlod jeg i Forening med mit Reiseselskab denne Stad paa vort aarlige Besøg til St. George, og kom her tilbage igjen den 29de Septbr. Vi havde en Snestorm i Round Valley og mellem denne Dal og Fillmore. Med Undtagelse af dette Uveir, havde vi en behagelig Reise. Paa ethvert Sted, vi besøgte, syntes de Hellige at føle saa godt, som nogensinde. Hvorsomhelst vi bestemte Forsamling, fremmødte næsten alle de Hellige, og Herrens Aand var stedse udgydt i et rigeligt Maal saavel over dem, som over de Ældste. De Raad og Lærdomme, der gaves, havde især Hensyn til de Helliges daglige Pligter. Folket i de sydlige Settlementer føle sig nu meget glade og tilfredse. Deres Udsigter ere gode, og de, som tidligere have næret Tvivl om Muligheden af at kunne leve i denne Egn, have bortviist deres Frygt og ere komne til den Slutning, at Landet er beboeligt. Rimeligviis er over Halvdelen af det nødvendige Brødstof avlet i andre Settlementer. Man kan see, at der er gjort mange Forbedringer siden vort forrige Besøg der. De nye Settlementer ved Muddy- og Beaver-Dam-Strømmene siges at være i en blomstrende Tilstand og Brødrene nære store Forhaabninger om dem. Vi høre, at Bomulds-

planten trives godt dernede, især ved Muddy-Floden. Jeg agter at flytte mit Bomuldsspinderi hen paa denne Kant inden næste Bomuldshøst, og jeg har tænkt at opføre det i Washington, der ligger sex Mile fra St. George.

Paa vor Reise til Syden holdt vi mange Forsamlinger og prædikede meget. Vi reiste ikke længere end til St. George. Brødrene Franklin D. Richards og A. M. Musser forlode Selskabet ved Chicken Creek, da vi reiste sydover for at besøge syv Settlementer ved Sevier-Floden, bestaaende 432 Familier. Det er forbausende endog for os, som meer eller mindre have reist gjennem Territoriet hver Sommer, siden vi nedsatte os her, hvorledes Folkemængden har tiltaget, og den tiltager fremdeles. Vi have reist næsten uafbrudt hele afvigte Sommer, og dog ere der mange Settlementer, som vi ikke have faaet besøgt paa Grund af Mangel paa Tid. Den Tid er ikke langt borte, da man vil faae høre: „Stedet er mig for trangt, skaf mig et Sted at boe paa," og Zion vil udstrække sine Snorer, udvide sine Staver og udbrede sig baade til Høire og Venstre.

Børnenes Antal i Territoriet tiltager betydeligt, hvilket maa glæde enhver af de Hellige. Hvorsomhelst vi have været i denne Sommer, have Børnene været ordnede i festligt Optog af deres Skolelærere ved vor Ankomst til et Settlement, og Synet af den opvoxende Ungdom har bragt vore Hjerter til at juble af Glæde. De Retfærdiges Afkom vil blive talrig paa Jorden. Da Evangeliet først blev aabenbaret i denne Generation til Propheten Joseph, vare der kun meget Faa, som Herren kunde kalde, der vilde adlyde ham og paatage sig hans Navn. Men hvilken Forandring er der ikke foregaaet i de fem og tredive Aar, som ere henrundne siden den Tid! Der er mellem disse Bjerge opreist en Slægt, hvis høieste Attraa er at tjene Herren, og hvis Stolthed det er at kaldes efter hans Navn. Det Folk, der har den Almægtige til Ven, og som ønsker at gjøre hans Villie, er nu, istedetfor at være adspredt, samlet i Tusindviis i eet Land og er en Magt paa Jorden, som man ikke kan være uvidende om eller oversee, og dets Antal forøges dagligen. Man har i Aarhundreder ikke seet noget Lignende paa Jorden. Nephiterne vare det sidste Folk, vi have nogen Efterretning om, der var enigt i det Ønske at gjøre Guds Villie og at anerkjende ham som deres Overhoved. Siden deres Frafald og Præstedømmets Borttagelse fra Menneskeslægten og indtil dets Gjenoprettelse — har Herren ikke havt noget Folk paa Jorden, som han har anerkjendt, eller som vilde have været villigt til at gjøre hans Villie i alle Ting. Præstedømmets Gjengivelse til Mænd paa Jorden tilveiebringer atter en Forening mellem Menneskene og opreiser et Banner, omkring hvilket Alle, der elske Sandhed og som ville adlyde Guds Villie, kunne samles.

Præsident Daniel H. Wells med Hustru og Barn — samt Ældste Fenley G. Free ankom hertil Staden Løverdags Morgen den 7de dennes, nydende en nogenlunde god Helbred, men trætte efter Reisen. De kom tidsnok til at kunne deeltage i Conferencen, og de bleve hjerteligt modtagne.

Vor Conference var meget talrigt besøgt af de Ældste og de Hellige og var meget interessant for Alle. Conferencen begyndte om Fredagen og fortsattes indtil Mandag Aften, og om Tirsdagen mødte Conventionen for at regulere Priserne paa Landets Produkter osv. De første tre Dages Forsamlinger holdtes i Bowery, men om Søndag Aften regnede det, saa at Forsamlingerne om Mandagen maatte afholdes i Tabernaklet. Det blev een-

stemmigen vedtaget i Conferencen at sende 500 Vogne til Missouri næste Foraar for at hjælpe de Fattige over Sletterne. Dette vil uden Tvivl blive opmuntrende Nyheder for de Hellige i Adspredelsen, som arbeide og stræbe efter at vorde udfriede fra Babylon. Hvormange af dem, som saaledes blive hjulpne, ville sætte Priis paa de Anstrængelser, vi gjore for at understotte dem i det, som de saameget længes efter? Mange, som ere blevne hjulpne her op, og som sandsynligviis vilde have været nødte til at forblive i Babylon i mange Aar, havde Hjælp ikke blevet ydet dem, komme hid, og sidenefter falde fra og forene sig med de Ugudelige, og søge at skade det Folk, som var deres Venner og havde gjort dem Godt, da man derimod skulde troe ved at domme efter deres Udtryk, medens de vare i Adspredelsen, og deres indtrængende Begjæring om at blive hjulpne hjem, at de vilde blive evindelig taknemmelige for den modtagne Hjælp. Vi have hjulpet mange Utaknemmelige og ville formodentlig endnu komme til at hjælpe Mange, som ikke ville paaskjønne det, saalænge den menneskelige Natur vedbliver at være saa fordærvet og underkastet Syndens Indflydelse, som den nu er.

Paa Grund af de store Udgifter i at sende en saa stor Udrustning for at hjælpe de Fattige, ønsker jeg, at det maa gjøres indlysende for de Hellige, at de bør betale deres Tiende for at hjælpe til i Udførelsen af Guds Hensigter paa Jorden. Dog ønsker jeg ikke, at det skal paalægges de Hellige som nogen Tvang, men at de maae gjøre det af et frivilligt Hjerte, ansee det ikke alene som en Pligt, men som et Privilegium for dem at give en Tiendedeel af deres Indkomster til Guds Riges Opbyggelse. Dersom de saaledes see dette i det rette Lys, vil det ikke blive en Byrde for dem, men en Fornøielse at betale deres Tiende.

Mange af vore Fjender have glædet sig i den Forventning, at en større Troppestyrke skulde komme ind i Dalen i dette Efteraar, men hidindtil ere de blevne skuffede, og det synes efter Beskaffenheden af de nærværende Omstændigheder, at deres Haab ikke vil vorde opfyldt. De Tropper, som ere paa Slætterne, bestaae tildeels af Sydens Mænd, der toge Tjeneste under Unionens Flag under den udtrykkelige Betingelse, at de kun skulde bruges mod Indianerne, og efter Rygtet skal der ikke herske den bedste Forstaaelse mellem dem og deres Kammerater fra de nordlige Stater, som undertiden kalde dem for „galvaniserede Yankier.“

Arbeidet paa det nye Tabernakel skrider fremad, og vi haabe, at naar vi skulle holde den næste halvaarlige Conference, at det er saavidt færdigt, at vi kunne forsamle os i det.

Præsidenterne Kimball og Wells og Brødrene her forene deres Hilsning med min til Dig, og idet jeg beder Herren at være med Dig og fylde Dig med Viisdom og Aabenbaring og skjænke Dig en god Helbred, forbliver jeg din hengivne Fader,

Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1840. (Fortsat fra Side 93.)

Vi velsignede hverandre og beredte os til vort Arbeide. Den følgende Dag traf vi Ældste John Taylor i Staden. Omtrent Tredive vare blevne døbte. Om Onsdagen toge vi til Preston, og den følgende Søndag samledes vi med de Hellige og bare Vidnesbyrd om det, som Herren er iværd med at udføre i disse sidste Dage. Præsident Joseph Fielding bestemte Conferencen til Onsdagen den 15de.

I et Raad, som de Tolv afholdt i Preston i England den 14de April 1840, hvilket var ti Aar og otte Dage siden Jesu Christi Kirke blev grundlagt, vare Ældste Brigham Young, Heber C. Kimball, P. P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor og George A. Smith tilstede. Ældste Brigham Young blev kaldet til at præsidere, og John Taylor valgtes til Skriver.

Raadet aabnedes med Bøn af Ældste B. Young. Ældste Willard Richards blev ordineret til Apostel-Embedet og ved eenstemmigt Votum optagen i de Tolvs Qvorum ifølge en tidligere Aabenbaring. Ældste Brigham Young blev eenstemmig valgt til bestandig Præsident over de Tolv.

Der vedtoges, at den, der vælges til Qvorumets Skriver, skal udfærdige dets Conferenceberetninger og aflevere dem til Præsidenten til Opbevarelse.

Foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af Ældste Richards, at der skrives efter tyve af de Halvfjerds, og at det overlades til de Tolvs Præsident at skrive efter Flere, dersom han anseer det for nødvendigt. Raadet sluttedes med Bøn af Ældste Kimball.

I en Generalconference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvilken afholdtes i Maadeholdsforeningens Lokale i Preston i Lancashire i England den 15de April 1840, anmodede Præsident Joseph Fielding Ældste Kimball om at tage Præsidiet, og William Clayton valgtes til Skriver.

Forsamlingen aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste Kimball, som derefter opfordrede de Ældste til at give Beretning om de forskjellige Grene af Kirken. Ældste Joseph Fielding aflagde Beretning om Menigheden i Preston, der bestod af omtrent tre hundrede Medlemmer, 7 Ældste, 8 Præster, 6 Lærere og 2 Diakoner. Ældste Snelling afgav Beretning om Menigheden i Penworthan, bestaaende af 73 Medlemmer, 3 Ældste, 1 Præst, 2 Lærere og 1 Diakon. Ældste William Garner fremstillede Menigheden i Longton, bestaaende af 51 Medlemmer, 2 Ældste, 4 Præster og 2 Lærere. Joseph Jackson fremstod og gav Beretning om Menigheden i Southport, der bestod af 50 Medlemmer, 1 Præst og 1 Lærer. Ældste John Moon aflagde Beretning om Menigheden i Dumbury Lane. De Hellige stode i Almindelighed i et godt Forhold og udgjorde 54 Medlemmer, 1 Ældste, 2 Præster og 3 Lærere. Richard Benson gav Beretning om Menigheden i Hunters Hill og Omegn, der bestod af 17 Medlemmer, 1 Præst og 1 Lærer.

Ældste Amos Fielding repræsenterede Menigheden i Bolton, hvilken talte 60 Medlemmer, 1 Ældste, 2 Præster og 2 Lærere. Ligeledes afgav han Beretning om Menigheden i Heskin, bestaaende af 3 Medlemmer og 1 Ældste, — samt om Menigheden i Radcliff, der talte 10 Medlemmer. Ældste Whitnal aflagde Beretning om Menigheden i Whitte, hvilken

bestod af 18 Medlemmer, 1 Ældste og 4 Præster. Ældste Francis Clark gav Beretning om Menigheden i Ribchester, der talte 25 Medlemmer, 2 Ældste og 1 Præst. Menigheden i Burnley, der repræsenteredes af Ældste Thomas Richardson, bestod af 24 Medlemmer i et godt Forhold, 1 Præst og 1 Lærer. Ældste Francis Moon aflagde Beretning om Menigheden i Blackburn, bestaaende af 15 Medlemmer og 1 Præst. Menigheden i Chardgley og Thornley rapporteredes af Ældste James Smithies, og talte 29 Medlemmer, 2 Ældste, 1 Præst, 1 Lærer og 1 Diakon.

Præsten John Ellison repræsenterede Menigheden i Waddington, der bestod af 50 Medlemmer, 2 Præster, 2 Lærere og 1 Diakon. Ældste Thomas Smith gav Beretning om Menigheden i Clitherne, hvilken talte 27 Medlemmer, 1 Ældste og 3 Præster. Ligeledes gav han Beretning om Menighederne i Chatburn og Downham, af hvilke den Første bestod af 84 Medlemmer, 1 Ældste, 2 Præster, 2 Lærere og 1 Diakon, og den Anden 20 Medlemmer, 1 Lærer og 1 Diakon.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Det svenske Reformforslag er nu endelig afgjort. Angaaende Rigsdagsforhandlingerne den 4de December meddele vi efter svenske Blade Følgende: Som det vil erindres forelaa denne Dag Repræsentationsreformforslaget til Behandling i alle fire Stænder. Bondestanden samledes omtrent Kl. 9½; alle Medlemmerne vare iførte Høitidsdragt. Standens Talmand forelæste Konstitutionsudvalgets Betænkning og spurgte derefter, om Standen bifaldt den. Standens Medlemmer reiste sig derefter og tilkjendegave eenstemmigt deres Bifald. I Borgerstanden optraadte Raadmand Henschen og Bogtrykker Sundvallsson fra Upsala, Apotheker Åkerbom fra Lund, Raadmand Falckman fra Malmø og Landsekretair Siljeström fra Kalmar imod Forslaget. Landsekretair Bolinder fra Mariestad og Lektor Bergman fra Wisby udtalte, at de vel havde Betænkeligheder ved Forslaget, men desuagtet vilde give det deres Stemme. Vicetalmanden, Grosserer Murén, udtalte sig derefter bestemt for Forslaget og sluttede med, at Standen eenstemmigt skulde give Forslaget sit Samtykke. Sundvallsson og Åkerbom forlangte imidlertid Votering, ved hvilken Forslaget vedtoges med 60 Ja mod 5 Nei.

Forhandlingerne i Riddarhuset angaaende Reformforslaget have været meget heftige, og begge Partier have bekjæmpet hinandens Meninger og Anskuelser med stor Dygtighed og Værdighed. Ved den endelige Afstemning den 7de Decbr. vedtoges Forslaget med 361 mod 294 St. Forhandlingerne i Præstestanden have ligeledes været meget livlige. Den følgende Dag blev Forslaget vedtaget af denne Stand uden Votering.

Jubelen i Sverrig over Reformforslagets Vedtagelse er overordentlig stor. Fra alle Egne af Landet indløbe Taksigelser til Kongen, Friherre Louis de Geer, Ridderskabet og Adelen, samt enkelte af de Geistlige.

England. Qvægsygdommen i England truer med at antage meget foruroligende Dimensioner. Antallet af angrebne Dyr har i Ugen fra den 25de November til 2den December beløbet sig til 3,828, det er, 200 mere end i den foregaaende Uge og 1,200 mere end i den næstforegaaende Uge. Times yttrer sig saaledes: „Endnu bestandig er Sygdommens Forplantelse et fuldkomment Mysterium; Alt, hvad der kan siges, er, at hvis den virkelig føres fra Sted til Sted ved smittende Atomer, hvis den kan sidde skjult i Haarene af en Hund eller Ulden af en Mands Frakke, maa det være den fineste Gift, der nogensinde har angrebet Mennesker og Dyr."

„Army and Navy Gazette" melder, at den engelske Kanalflaade har paa Grund af Fenierbevægelsen faaet Ordre til at overvintre i irske Havne; der vil ikke blive bevilget Officererne den sædvanlige Orlov fra Skibene.

Belgien. Kong Leopold af Belgien er den 10de December Kl. 10¼ afgaaet ved Døden. Han opnaaede en Alder af næsten 76 Aar og var Europas ældste Konge, tillige gjaldt han for at være en af sin Tids meest begavede Monarcher.

Blandinger.

En god Medgift. En ung Pige blev adspurgt om, hvad Medgift hun kunde bringe sin Mand. „Jeg vil bringe ham, hvad Guld ikke kan kjøbe," sagde hun, „nemlig et oprigtigt Hjerte, en uplettet Dyd, og det er Alt, hvad jeg har arvet efter mine Forældre."

I England og Wales er der ialt 28 Bisper, hvis aarlige Indkomster løbe op til 167,000 Lst. Erkebispen af Canterbury har 16,000 Lst., og Erkebispen af York 10,000 Lst.; Londons Bisp har ligeledes 10,000 Lst., og Bispen af Winchester 10,417 Lst.; de Øvrige oppebære fra 4 til 5,000 Lst., med Undtagelse af Exeters, der er slettest stillet af dem alle, da han kun har 2,700 Lst.

Hvad er et Sekund? „Den mindste Inddeling af Tiden, 1/60 Deel af et Minut," svarer Molbech. Men hvad kan dog ikke skee i Løbet af et Sekund! En god Flintekugle farer 1,500 Fod i Sekundet, en 24 Punds Kanonkugle er meget hurtigere, og hvilken Død og Fordærvelse kunne de ikke anrette i denne, den mindste Inddeling af Tiden! I sin daglige Axelbevægelse dreier et Punkt af Jordkloden sig ogsaa næsten 1,500 Fod, men i sin Bevægelse om Solen gjennemløber den over 4 Miil af Banen i 1 Sekund. Medens vi tælle Eet — To, er altsaa vor gamle Jord trillet en Veistrækning som fra Kjøbenhavn til Roeskilde. Og hvad er denne flyvende Hurtighed imod Lysets, henved 42,000 Miil i Sekundet, for ei at tale om Menneskets Hu og Tanker!

Contoirets Tilgodehavende den 30te Novbr. 1865.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.						
Aalborg.	B. Jensen	271	Rd.	4	Mk.	4	Sk.
Aarhuus.	H. Jorgensen	61	—	1	—	„	—
Christiania.	G. M. Brown	614	—	„	—	„	—
Fredericia.	W. T. O. Behrmann .	„	—	„	—	„	—
Gotheborg.	J. Larsen	110	—	2	—	13	—
Kjobenhavn.	F. Bertelsen	246	—	4	—	6	—
Norrkoping.	C. F. Rundqvist . . .	324	—	1	—	4	—
Skaane.	S. J. Jonasson . . .	299	—	„	—	12	—
Stockholm.	M. Cederstrom	756	—	2	—	11	—
Vensyssel.	L. Larsen	200	—	4	—	6	—
Dernes	P. Hansen	353	—	„	—	6	—
	Diverse Debitorer . . .	135	—	4	—	8	—
	Summa	3373	—	2	-	6	—

Rettelse.

Pag. 86, 2den Linie fra oven staaer Begyndelse, læs Bebyggelse.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjobenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.